

с. 6 Ревнує —
значить любити?

с. 14 Як випустити
білку з колеса?

«Збирайте ж собі скарби на небі...» Матв. 6:20

№ 6 (31)
2012

Флешка

Молодіжна християнська газета



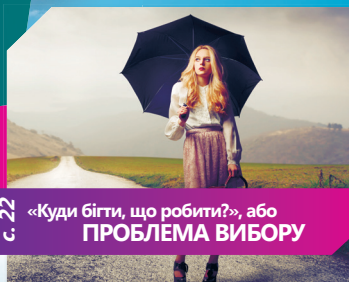
Тема номера:

ЗА ДВЕРИМА НЕБЕС

ЗАПОВІТНЕ
БАЖАННЯ с. 8



с. 10 ДЕ ВЗЯТИ
ЧАС?



с. 22 «Куди бігти, що робити?», або
ПРОБЛЕМА ВИБОРУ



ЗА ДВЕРИМА НЕБЕС

«І сказав: Запевняю вас: якщо не навернетесь і не станете, як діти, не ввійдете в Царство Небесне»

(Матв. 18:3).

«Ні, тату! Я хочу з тобою! Не йди!» – і відчутно було, як у голосі дитини з'являлося тремтіння. Він сильно вхопився руками за татові брюки й тримався, здавалося, так міцно, що ніщо не зможе їх розлучити. Погляд багатьох людей був прикутий до цієї зворушливої картини. Кожен відволікся від своїх розмов та особистих справ і з цікавістю чекав розв'язки. Що ж зараз станеться? Яке рішення прийме батько? Ці запитання просто проймали навколишню безмовну атмосферу. У коридорі враз запанувала ідеальна тиша. Я стояв серед цих людей і замислювався, поволі усвідомлюючи, наскільки зворушливою була ситуація.

Кожен з нас, стоячи там, чекав моменту, коли над входом у кабінет спалахне наш номерок. Це був відділ для закордонних громадян. Тут приймали рішення з приводу легального перебування іноземців на території країни. Черги задовжки десятки, а частенько й сотні чоловік створювали тихий об'ємний шепіт на весь величезний коридор. Усі займалися своїми справами, розмовляли по телефону, спілкувалися між собою або просто повторно перевіряли необхідні документи.

Ще кілька хвилин тому батько із сином потішно гралися, намагаючись разом згаяти час очікування. Але настала мить – і номерок чоловіка спалахнув на табло.

– Ось що, синку, татові треба не надовго тебе залишити, щоб вирішити важливі справи, – голос батька змінився в тоні, і син відчув, що він говорить серйозно.

– Але, тату, можна я піду з тобою? – ледве вимовляв малюк.

– Ні, синку! Розумієш, там, куди я йду, не можна гратися, там треба поводитися чемно, інакше татові не дадуть необхідні документи.

– Та я буду дуже чемним. Я робитиму все, що скажеш! – намагався вмовити малюк свого батька.

Я дивився на цю ситуацію й бачив величезну дитячу наївність. Адже він не знав, що чекає його разом з батьком там, за цими дверима. Буде там добре чи погано. Хороші люди їх там чекають чи погані. Він був готовий йти на все, аби не розлучатися з батьком, і не важливо, що станеться далі. Там, у коридорі, вхопившись за батька, він не хотів здаватися.

...Наш світ не вічний. З кожним днем він наближається до свого кінця. Ми це бачимо за кількістю катастроф і зростанням зла навкруги. Але Христос, народившись у цьому світі, померши на хресті та вознісшись на небеса, обіцяв повернутися, щоб забрати вірних Йому до Себе й подарувати нове життя.

Сенс мого життя сьогодні – залишитися вірним Йому, аби потім провести з Ним цілу вічність. ❶

Але іноді я часто замислююся, що чекає мене там, за дверима небес... Я завжди уявляв це собі як досконалий світ, де не буде місця сльозам, горю, де не буде страждань і переживань. Кожен займатиметься улюбленою справою, і все буде ідеально й гармонійно. Замислюючись над запитанням «Чому я туди прагну?», – я ніколи не давав собі чіткої відповіді, адже це так просто та зрозуміло. Хто не хотів би жити в такому світі?

Стежачи за цим малюком, я знайшов для себе цю чітку відповідь. Він не хотів би! Він би ні за що не захотів жити в цьому світі без свого батька, і здавалося, навпаки, пішов би в абсолютно протилежний світ, аби залишитися з ним.

Чому люди хочуть бути спасеними, жити з Христом вічно? Щоб забути, як погано жити в цьому світі зла? А може, вони просто втішають

себе словами, що там побачаться зі своїми близькими, які пішли із життя? Це настільки стало поняття, що я ніколи не замислювався, чому ж я хочу туди... за двері небес. Не замислювався до того моменту, поки не побачив щире й наївне бажання сина бути зі своїм батьком, де завгодно та за будь-яких обставин. Головне – бути разом. Ця мить роздумів батька, чи взяти сина із собою, змусила зупинитися всіх, хто спостерігав за цим видовищем. Ця мить змалювала всім неосяжну й наївну дитячу любов, якою був переповнений малюк. Ось про що говорив Христос: «Якщо не навернетесь і не станете як діти, не увійдете в Царство Небесне» (Матв. 18:3). Глибока, безмежна, довірлива й величезна, безумовна дитяча любов.

Дорогий друже, я не знаю, чи знайшов ти сенс життя, не знаю, чи хотів би ти потрапити на небеса. Я знаю тільки одне: бажання нашого милосердного Отця в тому, щоб ми були разом з Ним. І пояснити це неможливо, Він просто безмежно любить. І Його любов викликає в нас взаємну любов. Це все, що воістину спонукає нас бути з Ним. І цього більш ніж достатньо.

ОЛЕКСАНДР НАЙДЕНЦЕВ

Флешка





Смотрите каждое
воскресенье
19:00

Принципиальность

Успех

Влюбленность **ИЛИ** любовь

Прощение

Зависимости
Зависимости

Депрессия

Депрессия

Эгоизм

Эгоизм

Интимные отношения

Интимные отношения

Конец света

Вещие сны

Вещие сны

Гнев

Сплетни

Чудеса

Порнография

Порнография

Толерантность

Толерантность

Разум или чувства

Разум или чувства

ОТВЕТЫ НА **ТВОИ ВОПРОСЫ**
В МОЛОДЕЖНОМ ТОК-ШОУ

«ПОСПІЛКУЙМОСЯ»

НА ТЕЛЕКАНАЛЕ «НАДІЯ»

Если вы желаете стать участником программы, звоните нам:



0 800 50 157 80

life:)

(093) 50-157-80



(066) 707-00-05



(098) 707-00-05



Заказать DVD-диски
или бесплатный
каталог видеопроизводства
Вы можете по адресам:

zakaz@hopechannel.info

а/я 36, Киев - 71,

или по телефонам горячей линии



РЕВНУЄ — ЗНАЧИТЬ ЛЮБИТЬ?

Ревнощі...

Напевно, немає такої людини, яка не пропустила через себе це негативне почуття. Злість і лють переповнює тебе, якщо об'єкт твоєї симпатії не ставиться до тебе так, як ти того б хотів. Ревнощі можна поділити на два види: неадекватні та адекватні. Звернемо увагу на кожний з них.

Неадекватні ревності

Джерело таких ревностей – комплекси, характер, виховання того, хто ревнує.

Ревнує:

- «до кожного стовпа»;
- через кожну дрібницю;
- через недовіру.

Хто винен у цих ревностях? Той, хто ревнує. У цьому випадку об'єкт любові не дає приводу для ревностей. Частенько він навіть боїться зробити зайвий рух, тому що знає, які можуть бути наслідки. Від негативних ревностей швидко втомлюєшся. Жити з таким параноїком стає нестерпно. Хлопці так влаштовані (може, дівчата теж), що якщо йому подобається дівчина, але він з нею не зустрічається, то він мимоволі спостерігає за нею. Йому цікаво, що вона робить, про що говорить. Але варто їй тільки всміхнутися комусь іншому – хлопець починає нервуватися, ревнувати, неначе дівчина дала йому обіцянку вірності, а тепер зухвало порушує її, та ще й у нього на очах. Це неадекватні ревності, прояв яких можна назвати егоїзмом.

Адекватні ревності

Джерело таких ревностей – факти.

Проявляються через:

- брак уваги;
- коли об'єкт любові уникає спілкування;
- флірт з іншою особою.

Хто винен? Той, кого ревнують. Якщо ви вдвох прийшли в гості й ваш парт-

нер не звертає на вас жодної уваги впродовж усього вечора, то ваші ревності можуть бути обґрунтованими. Але це не означає, що наступного разу його треба прив'язувати до себе. Не слід вдаватися до крайностей. Завжди треба враховувати інтереси партнера. Хлопці в гамірних компаніях люблять поговорити про своє – машини, комп'ютери, роботу. Дівчатам теж є про що поговорити. Це нормально.

Не є нормальним те, що друга половина зовсім про тебе забула, і тут є привід ревнувати. Головне – потрібно пам'ятати, що винен не той, хто перебуває поряд з твоїм партнером (він винен меншою мірою), винна сама друга половина. Якщо вона любить, то вона не захоче надовго відлучатися від тебе.

Нерідко ми завдаємо болю коханим людям через брак уваги. Ми віддаємо час, сили й багато уваги не їм, а комусь або чомусь іншому. На основі цього можна зрозуміти, як розставлені пріоритети. Можна втратити кохану людину в нетрях інтернету, за телевізором.

Ревності заважають стосункам. Частіше вони надають їм негативного відтінку.

Неадекватні ревності мають руйнівний вплив. У них виявляються егоїзм, запальний дух, невдоволення, сварки – стосунки руйнуються.

На противагу цьому адекватні ревності спрямовані на розвиток і покращення стосунків. Вони не конфліктують і проявляються не для того, щоб сваритися, а щоб примиритися. В основі їх – любов. Людина, відчуваючи такі ревності, хоче не образити, а примиритися.

Заповітне бажання



У приповістях Соломона є такий вірш:

«Перед загибеллю серце людини високо несеться, перед славою ж – скромність».

Цей принцип дуже добре ілюструє історія одного молодого чоловіка

на ім'я Горвіл. Горвіл працював у найбільшій корпорації світу. Йому доводилося бути «хлопчиком на побігеньках» на найнижчому поверсі величезного хмарочоса, у якому розміщувалася їхня корпорація. До обов'язків Горвіла належало прислуговувати іншим робітникам і виконувати їхні дрібні доручення. Робота, чесно кажучи, не почесна. Проте він

дуже часто замислювався над тим, що знаходиться поверхом вище.

Одного разу він помітив жука, який повільно повз по підлозі.

«Безлад», – подумав Горвіл і вже підняв ногу, щоб його роздавити, але тут жук почав благувати його: «Пощади мене!» Горвілу ще ніколи раніше не доводилося бачити жуків, які говорять людською мовою, і, звичайно ж, він відмовився від злих задумів. У винагороду жук погодився виконати будь-яке його бажання. Як ви думаєте, чого побажав Горвіл? Він захотів, щоб його посаду підвищили і його перевели на другий поверх. Того ж дня до Горвіла підійшов його бос і повідомив про його підвищення. І Горвіл гордо попрямував нагору по сходах.

Але що ж сталося потім! Горвіл почув, як хтось ходить угорі над ним. Він зрозумів, що окрім другого поверху є ще й третій. А вищий поверх означав більше повноважень і більше влади. І він дуже захотів, щоб його перевели туди. Наступного дня його бажання було виконане: його призначили менеджером з продажу на третьому поверсі. Але знову він не був задоволений, оскільки, піднявшись на третій поверх, він зрозумів, що є ще й четвертий, а над ним і п'ятий, а над ним ще багато поверхів. І всі його бажання виконувалися, варто було тільки викликати жука.

Горвіл просувався по службових сходах швидше, ніж вогонь по сухому листю. Його перевели на 10-й поверх, потім на 20-ий, 50-ий і 70-ий. Нарешті, він опинився перед дверима 96-го поверху.

Наступного дня Горвіл цілком випадково виявив, що є ще сходи, які ведуть кудись угору. Невже є ще один поверх? Обережно він піднявся по цих сходах, і коли відчинив двері, то опинився на даху. Тепер він був вищий і могутніший за всіх. Нарешті він був задоволений. Горвіл вже збирався спуститися вниз у свій офіс, як помітив хлопчика, який стояв із заплученими очима. Він підійшов до нього й запитав:

– Що ти тут робиш?

– Молюся, – відповів хлопчик.

– Кому?

Хлопчик показав пальцем на небо й сказав:

– Богові.

– Горвіл дуже роздратувався: невже є ще один поверх над ним? Але ж він не бачив його, над ним були лише хмари. Він не чув, щоб хтось там ходив.

– Ти хочеш сказати, що є хтось могутніший за мене? – запитав він хлопчика.

– Так, – відповів хлопчик.

Горвіл викликав жука й сказав йому своє бажання:

– Зроби мене Богом. Зроби мене найбільшим. Постав мене на таке місце, яке тільки Бог міг би посісти, якби Він спустився на землю.

Як ви думаєте, що сталося?

Наступного дня Горвіл почав працювати «хлопчиком на побігеньках» у цокольному приміщенні цієї будівлі.

Корисності



ДЕ ВЗЯТИ ЧАС?

Упевнений, що в кожного з вас періодично виникає запитання «Де взяти час?» На перший погляд здається, що на це запитання не просто відповісти, тому багато хто навіть вважає його риторичним. Адже де взяти час, якщо день і так розписаний похвилинно? Насправді нічого складного немає. Просто треба скористатися простими порадами, які дозволять витратити час ефективніше.



Хочу вас трохи здивувати: мати більше вільного часу – це НЕ мета. Адже час – це ресурс, який не може бути метою. До того ж час це категорія абстрактна й водночас відносна.

Замисліться над тим, що для вас означає вислів «добре проведений час». Цей вислів зовсім не абстрактний, а навпаки, наповнений змістом. Для когось це час, проведений у парку зі своїми друзями, для когось – час, витрачений на улюблену справу, для когось це час, сповнений подорожей.

Прошу вас про одне, перш ніж навчитися ефективно застосовувати наступні поради, – максимально чітко уявіть, на що ви витратите вільний час.

Навчіться, коли треба, говорити «ні» – усім не догодиш

Хвилина годину береже.

Перш ніж намагатися заощадити годину часу, навчіться економити хвилини. Заощадивши 60 хвилин, отримаєте цілу годину.

Якщо можете зробити п'ятихвилинну справу за чотири хвилини – зробіть!

Безжально відсікайте зайве!

Навчіться поєднувати деякі справи

Є справи, поєднання котрих не впливає на ефективність праці та допомагає економити час. Я, наприклад, люблю займатися спортом і дивитися чи слухати новини. Часу виконувати й те, й інше окремо немає, тому я поєдную ці справи. Беру приклад з Цезаря.

Аналізуйте використання часу

Погляньте на свою практику використання часу критичним поглядом. Гарненько подумайте, де можна викроїти шматочок часу, наприклад, уникнувши черг?

Ходити в магазин приємно ввечері або рано-вранці: менше черг і штовханини. У їдальню – до початку обідньої перерви: більший вибір і менша черга. ●



Делегуйте

Не виконуйте чужої роботи.

Я сортую справи згідно з простою матрицею:

	Важливі	Неважливі
Термінові справи	Виконати зараз	Виконати пізніше
Нетермінові справи	Виконати самому зараз	Делегувати/Забути

Працюйте зранку

Прокидайтеся рано, робіть найскладніше, поки є сили. Після обіду буде значно складніше щось зробити.

Спіть удосталь

Здивовані? Ви ж не бойовий кінь – вам треба відпочити, щоб бути у формі. Ідеальний варіант – прокидатися без будильника. Дотримуйтеся міри! Пропи́те потрібний момент – ризикуєте клявати носом цілий день.

Змініть свій графік

Більшість людей починають працювати о 9.00, спробуйте починати о 8.30. Можливо, вас приємно здивує вільніший громадський транспорт.

Наприклад, я починаю свій робочий день на півгодини раніше, уникаючи пробок на дорогах у час пік. Закінчую роботу теж на півгодини раніше. Це додає майже півтори години вільного часу на день. Доводиться частіше замислюватися, куди їх раціонально використати.

Підтримуйте порядок

Життя занадто коротке, щоб витрачати його серед куп паперів.

Не дозволяйте собі відволікатися

Сконцентруйтеся на тому, що ви робите. Не відволікайтеся на телефонні дзвінки, зарезервуйте час для високої концентрації.

Правило Парето (80/20)

Спрацьовує не лише в економіці. 20 % зусиль дають 80 % результатів. 80 % часу дають 20 % результатів. Хочете підвищити ефективність – намагайтеся працювати на всі 100 %.

Розмальовка

Я розмальовую щоденник такими кольорами:

зелений – кращий час для важливих справ, коли я ще сповнений енергії;

блакитний – у цей час я все ще

можу працювати, але вже не так ефективно;

жовтий – у цей час я вже просто засинаю – прохання не турбувати!

Придумайте свої кольори, простежте за собою й розфарбуйте свій щоденник.

Використовуйте сучасні технології, де це доречно

...І не ставайте їхнім рабом! Відключайте мобільний телефон, коли він вам набридне. Заведіть ще один номер для особистого зв'язку. Використовуйте електронну пошту, інтернет, органайзери, диктофони та інші цифрові прилади.

Техніка читання

Дуже добре підходить для читання періодичних видань. Складається з 4-х кроків.

1 крок – пошук. Нашвидку гортаємо видання – не більше 10 секунд на сторінку. Шукаємо те, що нас цікавить. Якщо не знайшли – відкладаємо макулатуру вбік. Знайшли – переходимо до кроку 2.

2 крок – швидке читання.

Читаємо тільки цікаве. Якщо це справді цікаво й корисно – переходимо до кроку 3. Нецікаво – до кроку 1.

3 крок – поглиблене читання.

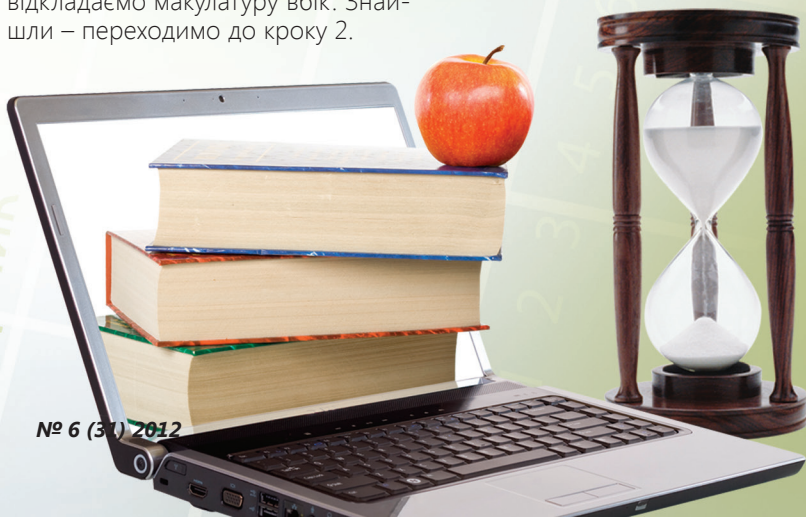
Неквапливо читаємо статтю в спокійній атмосфері. За необхідності переходимо до кроку 4.

4 крок – конспектування, робота з текстом. Малюємо смайлики на полях, розставляємо хаотичні замітки.

Мета управління часом – це вивільнення часу ДЛЯ СЕБЕ, а не для того, щоб більше працювати.

Використовуйте додатковий час для чогось приємного, більше спілкуйтеся з тими, хто для вас важливий. А після гарного відпочинку й попрацювати захочеться.

ЄВГЕН ШАМШУРІН
www.life-is-good.org





ЯК ВИПУСТИТИ БІЛКУ З КОЛЕСА?

Життя – це рух. Проте сучасне життя – це справжня біганина. Навчання, робота, зустрічі, сім'я – усе це для нас стало звичністю, втратило справжню суть і майже не приносить задоволення. Те, що раніше було на першому місці, відійшло на другорядний план. Чому?

Усе стало рутиною. Ми потребуємо новизни, нових відчуттів та емоцій. Нам набридло те, що повторюється 24 години на добу 7 днів на тиждень.

Проте, можливо, нам потрібно вимкнути себе з автопілоту та спробувати визначити для себе те, що є справді важливим.

Ми будуємо плани на майбутнє, забуваючи про теперішнє. Тому реальність здається сірою та одноманітною.

Життя втрачає барви, тобі здається, що ніщо ніколи не зміниться. Ти відчуваєш, що так буде весь час? Ти метушишся й нічого не встигаєш?

Вітаю! Ти – типова «білка», що крутиться в колесі «суєти суєт». Звісно, такий діагноз не тішить, проте що ж робити в такому випадку?

Пропоную тобі, любий читачу, ознайомитися з деякими порадами, які можуть значно покращити твоє життя та позбавити тебе всього зайвого, що заважає тобі по-справжньому насолоджуватися життям:



1.

Підведи очі до неба.

Показник смертності осіб, які регулярно відвідують церкву, на 25 % нижчий, ніж у людей, які не ходять до церкви, та й живуть вони на 8 років довше.

2.

Навчися вибачати.

Очищення душі приносить не лише духовний спокій, але й покращує фізичний стан.

3.

Гнів, підозра, ворожість, глибока зосередженість на власній персоні не до-

дають здоров'я, а навпаки. Може, краще в межах розумного змиритися з тим, що іноді відбувається нам не до вподоби.

4.

Не "засмічуй",

не перенавантажуй, очищай не тільки тіло. Душа теж потребує духовної дієти.

5.

Роби добро. Без очікування винагороди.

6.

Не пересилий, не змушуй себе, якщо не хочеться чогось робити

(Увага! Не плутати з лінощами!).

7.

Будь оптимістом.

«Краща повна долоня спокою за повні дві жмені клопоту...» (Екл. 4:6).

ХРИСТИНА МЕХОНОШИНА

МРІЇ ЗБУВАЮТЬСЯ, АБО ІСТОРІЯ ПАСІЧНИКА, ЯКИЙ СТАВ ЛИЦАРЕМ...

Хто з нас не любить мріяти?! Тільки дай волю фантазії — і вона понесе тебе в захмарну далечінь. Але, на жаль, лише небагатьом нашим мріям судилося стати реальністю. Ця історія про людину, яка мріяла, і не просто мріяла, а крок за кроком, нехай іноді й повільно, просувалася до визначеної мети.

Звуть нашого героя Едмунд Хілларі, але, найімовірніше, це ім'я не скаже тобі нічого. Зате років 50 тому воно було на вустах у всіх і кожного. Та й до цього дня, хоч він уже досить поважний старець, де б він не з'явився, його обов'язково обступлять репортери, запросять виступити перед студентами, засиплять купою запитань. Його портрет красується на банкнотах його рідної країни. Хто ж він? Він не політик, не мільйонер, не людина мистецтва, він... утім, про все по черзі.



Просто бджоляр

Ед Персиваль Хілларі народився 20 липня 1919 року в Новій Зеландії, у прямому розумінні слова, на краю світу. Його батько свого часу працював редактором місцевої газети, але після суперечки з керівництвом йому довелося шукати іншу роботу. Час був нелегкий, і батько нашого героя не знайшов нічого кращого, ніж перетворити на роботу своє хобі. А хобі в нього було розведення бджіл. Ось цієї професії він і навчив свого сина. Так що в молодого Еда була робота, якій навіть Вінні Пух міг би позаздрити.

А взагалі, Ед ріс дуже сором'язливим хлопчиком. У класі він був наймолодшим, найменшого зросту. Спортивними здібностями він теж не відрізнявся. Єдиним сховищем, яке йому приносило задоволення, було читання книг. З головою занурюючись у читання, він годинами міг мріяти про пригоди, про далекі країни, про великі подвиги. Та і яке хлопчисько не мріє в такому віці? Хоч для більшості все це залишається лише мрією. Та тільки не для Еда.

Народження мрії

Усе почалося, коли йому було 16 років. Ед разом зі своїм класом вирушив на екскурсію, на гору Руапеху.

Слід сказати, що, як і більшість новозеландців, він ніколи не бачив снігу. А тут, на вершині гори, його просто зачарувало видовище білого, іскристого на сонці, снігового покриву. Ось так Ед і закохався в сніг, у гори й усе, що з цим пов'язане. Якось напередодні

Другої світової війни в бесіді з другом він раптом сказав, що одного разу підкорить Еверест!

Так, чого тільки не наговорять хлопці в запалі юнацького пориву! Хтось із нас мріє стати президентом, хтось – великим музикантом, хтось – космонавтом. А потім? Уляжуться пристрасті, охолоне запал – і ми гріємося біля багаття, розкладеного на уламках нашої мрії.

Проте Ед сказав – Ед зробив! А почав він з того, що просто вступив до новозеландського альпіністського клубу й почав підкорювати одну за одною всі новозеландські вершини. Хілларі сховався на гори і взимку, і влітку, щоб натренуватися як у ходьбі по скелях, так і по льодовиках. Крім того, оглянувши свої м'язи, він зрозумів, що для завоювання Евересту потрібно трохи підкачатися, і зайнявся армрестлінгом.

На шляху до третього полюса

Усім відомо, що Еверест – найвища гора у світі. Її висота 8848 метрів. До 1953 року було здійснено 14 спроб підкорити цю вершину, але всі безуспішні. На схилах гори загинув не один відважний альпініст. Північного полюса людина досягла ще в 1909 році, Південного – у 1911 році, але Еверест залишався чи не єдиним, досі нескореним «полюсом». У 1952 році спробу зійти на Еверест робить швейцарець Раймон Ламбер у парі з місцевим жителем Тенцингом Норгеєм. Вони доходять до відмітки 8600 метрів. Але мусон, що почався саме в той час, заважає їм здолати останні 250 метрів. ▶

Мрія збувається

Наступну експедицію на Еверест організовують англійці. До них і долучається Ед Хілларі. Табір розбивається під Південним сідлом Евересту на висоті 7980 метрів. Першими намагаються підкорити пік світу Чарльз Еванс і Томас Бурдиллон. Цього разу вони досягають висоти 8765 метрів, але піднятися вище в них бракує сил, і їм доводиться повернутися в табір.

28 травня наступна група альпіністів робить спробу. Це Ед Хілларі та Тенцинг Норгей. Для Норгея це була вже сьома спроба зійти на недосяжну вершину. До відмітки 8500 метрів їх супроводжують інші альпіністи, допомагаючи їм нести спорядження та кисневі балони. На цій висоті розбивається табір, і на ночівлю Хілларі й Норгей залишаються самі. Ще жодного разу ніхто не розбивав табір на такій висоті. А наступного ранку, піднявшись о 6:30, вони роблять останній ривок на шляху до вершини.

Потім про це вони розповідатимуть у тисячах інтерв'ю, напишуть про це книги, але це – потім, а тієї миті перед ними стояла єдина мета – зійти на вершину. Цікаво те, що згадували вони про цей останній ривок якось дуже легко. «Я поглянув угору на вузьку снігову грядку, що веде до нескореного піку. Декілька ударів льодорубом – і ось ми вже піднялися на вершину світу», – говорить Хілларі. Напевно, так завжди. На початку нам щось здається недосяжним, але коли ми досягаємо цього, то розуміємо, що не так вже й складно це було.

На вершині Хілларі й Тенцинг сфотографувалися. Для шерпа (так називаються місцеві жителі Непалу) Тенцинга це була перша фотографія в житті.

Посвята в лицарі

А що було потім? Потім була все-світня слава. Усі газети тільки й публікували фотографії підкорювачів неприступної Джомолунгми. Усі учасники експедиції були запрошені до Лондона, у Букінгемський палац, де на Хілларі чекала особлива честь. Він став на коліно перед зовсім ще юною тоді королевою Єлизаветою II. Вона взяла маленький меч і легко доторкнулася ним до обох плечей Хілларі. Ось таким чином простий пасічник перетворився на сера Едмунда Хілларі.

Спокуса славою

Усі люди, здобувши славу, зазвичай стикаються з однією спокусою. Що там не кажи, а слава паморочить голову. Тебе носять на руках, перед тобою розстеляють килимові доріжки. І хтось інший на місці Хілларі, мабуть, справді задер би ніс вище. Але Едмунд насправді був дуже скромною людиною. Згодом він не раз говорив, що підкорення Евересту не вважає своєю особистою заслугою: це досягнення команди, а не однієї людини.

«Я простий скелелаз із середніми здібностями, який наполегливо працював над собою, мав мрію та цілеспрямованість. Я – звичайна людина, це медіа створили навколо мене ореол героя. І як я не намагався, мені все-таки не вдалося зруйнувати цей образ. Але за всі ці роки я зрозумів одне: доки ти серйозно не сприймаєш усе те, що про тебе говорять, це тобі не може зашкодити».

Цікавості

І справді, усе, що говорив Хілларі про себе, – це правда. Він, справді, дуже скромна людина. Крім того, він ще й дуже сором'язливий. Уже будучи знаменитим, він вирішив одружитися, нагледівши собі хорошу дівчину на ім'я Луїза. Настав час просити її руки. І, уявіть собі, завойовник Евересту настільки за-соромився, що його майбутній тещі довелося пояснювати все за нього! Ось які вони – справжні герої!

Життя триває

Для багатьох людей життя втрачає свій сенс, коли вони досягають поставленої мети. Мрія Хілларі збулася, коли йому було 34 роки, але життя для нього не зупинилося. Йому хотілося, щоб люди згадували про нього не лише як про завойовника гірських вершин. Ближче познайомившись із жителями Непалу, Хілларі хоче допомогти цьому народові. Він організовує благодійний фонд, який збирає гроші для будівництва шкіл і лікарень у Непалі. Усього за 40 подальших років фонд

Хілларі побудував 30 шкіл, 2 лікарні, 12 медичних клінік.

І навіть розмінявши дев'ятий десяток, сер Едмунд переважну частину року проводив у поїздках, збираючи гроші на різні благодійні проекти.

Еверест для кожного

Чи варто робити якісь висновки із цієї історії? Жив собі простий хлопчик, який спрямовував свій погляд угору й не боявся мріяти. А одного разу його мрія здійснилася. Апостол Павло також закликає всіх нас дивитися вгору та мріяти про небесне: «Думайте про горішнє, – не про земне».

І не обов'язково нам підніматися на Еверест. У житті кожного є духовні висоти, які потрібно підкорювати. І перша з них – це власне «я». Адже недаремно тибетське прислів'я говорить: «Єдина гора, яку нам потрібно підкорити, – це ми самі».

ФЕЛІКС ПОНЯТОВСЬКИЙ





4 речі,

які неможливо повернути



Якось у залі аеропорту одна дівчина чекала часу оголошення початку посадки на потрібний їй літак. Оскільки чекати довелося довго, вона вирішила придбати книгу, щоб цікаво згаяти час. На додачу вона купила ще й печиво.

Прийшовши у VIP-кімнату, вона сіла в крісло, щоб відпочити та спокійно почитати.

Коли вона взяла перше печиво, чоловік, який сидів поруч, також взяв одне з тієї ж упаковки. Її це роздратувало, але вона нічого не сказала, а лише подумала: «От нахаба! Якби я була у відповідному настрої, я б таке йому влаштувала за це!»

А чоловік і далі витягував по одному печиву після дівчини. Це вже починало добряче дратувати її, але ж вона не хотіла затіювати скандал. І коли залишилося лише одне печиво вона подумала: «Ага, і що тепер ро-

битиме цей нахаба?» А він, спокійно витягнувши останнє печиво, розламав його навпіл і дав половину їй.

О! Це вже було занадто! Тепер вона вже не на жарт розізлилася! Пирхнувши, вона взяла свою книгу та речі й пішла до місця посадки. І раптом їй стало так соромно. Вона зрозуміла, що неправильно вчинила. Вона забула, що її печиво весь цей час лежало в її сумці. А чоловік поділився своїм, не відчуваючи жодного роздратування. І ось – уже немає можливості пояснити ситуацію й вибачитися...

Пам'ятай, є 4 речі, які неможливо повернути:

Камінь...

... після того, як його кинули.

Слово...

... після того, як його промовили.

Можливість...

... після того, як вона проминула.

Час...

...після того, як він пройшов.

**«КУДИ БІГТИ,
ЩО РОБИТИ?»,**



АБО ПРОБЛЕМА ВИБОРУ

2012 рік для багатьох став значним: хтось чекав Євро, хтось поспішав поїхати в спокійне містечко за кордон, щоб уникнути зіткнення з натовпами уболівальників на території рідного міста, хтось прагнув усамітнитися в родичів на дачі, а хтось закінчував школу й намагався вступити до певного навчального закладу. Останнє якраз і торкнулося життя юної випускниці **Ганни Боженко** з Києва, нинішньої студентки Національного університету біоресурсів і природокористування України (НУБіП). Чим особливим став для неї цей рік, вона розповідає далі.

– Поточний рік наближається до свого завершення. Чи всі завдання виконані, чи всі мрії здійснені?

– Так, цей рік був не з легких. Переді мною стояла низка завдань: добре закінчити школу, успішно скласти тести та, звичайно ж, вступити до інституту. Здавалося б, нічого особливого, усі через це проходять. Але, чесно зізнатися, завдання непросте. Утім, сьогодні я можу сказати, що з Божою допомогою всі поставлені цілі здійснилися й стали для мене реальністю.

– Кожному доводиться в житті робити вибір, який вплине на його майбутнє. Розкажи, будь ласка, як ти відчула на собі вагу проблеми вибору?

– Це було перше зіткнення з так званим «дорослим» життям, де вирішують не батьки й навіть не друзі, а я особисто. Відповідальність велика. Важко впоратися з усіма думками й розкласти їх по полицях. Часто виникають перешкоди та неприємні передчуття. Але найбільшою проблемою виявилось чекати! Чекати результатів тестів, коли попереду ще одна хвиля переживань і наполегливої підготовки. Чекати результатів вступу, коли все позаду й залишилося тільки набратися готовності прийняти «вирок» приймальної комісії.

І найприємніше – чекати початку навчального року та змін, коли все позаду, вибір зроблений і ти захищений. Словом, постійно чогось чекати, виховуючи в собі терпіння.

– Скажи, Аню, які для тебе були критерії правильного вибору?

– Мені дуже хотілося, щоб мій вибір був не просто результатом самостійно прийнятого рішення, а й узгоджувався з волею Божою.

– Чи легко досягти такого тандему між власними бажаннями та доброю волею Вищої сили?

– Не можу сказати, що мені було легко. Хвилювання, переживання, тривога, іноді навіть відчай. На щастя, люди мають можливість радитися зі своїм Небесним Отцем, у Якого немає ні тіні лукавства, ні користі. Але мене долали сумніви. А що, коли Бог мене не чує або в Нього немає часу звертати увагу на такі дрібниці? ➤

Адже у світі мільйони людей, і кожен приймає численну кількість рішень на день! Може, Бог зайнятий чимось глобальнішим, ніж мій вступ! Але все виявилось навпаки.

– Як тобі вдалося зрозуміти це «навпаки»?

– Я постійно відчувала Його силу в цій ситуації. У Бога був час на мене! Я молилася, переживала, запитувала в Нього, куди мені подати документи. Подала до п'яти ВНЗ, з яких мене прийняло три. Звичайно ж, чудово, коли в тебе є вибір. Але це тягне за собою прийняття ще одного важливого рішення, вагомішого й остаточно. І тут не обійшлося без Божої допомоги та Його керівництва. Я просила Його, щоб Він вказав мені на той ВНЗ, у якому я зможу реалізувати себе та зробити щось корисне для Нього на знак вдячності. Він мені вказав – і в цьому інституті я тепер навчаюся. Дуже вдячна Йому за це.

– Можеш поділитися, як усе-таки Він вказав тобі на правильний вибір? Це було диво, знак згори чи щось інше?

– Ми часто чекаємо й хочемо, щоб Бог нам відкривався в снах, у якомусь, як ви кажете, диві, але коли Він говорить нам через наших знайомих, рідних, батьків, нам здається це занадто буденним. Так-от, звернути увагу на ВНЗ, у якому я зараз навчаюся, порадила мамі її добра

знайома. Ми навіть здивувалися, чому випустили цей заклад з поля зору. Для батька ж у ході вступної кампанії ніби й не існувало інших чотирьох ВНЗ. Він, звичайно ж, не був проти подання документів і туди, але постійно повторював, що «мій» – це саме те, що мені треба, і дуже сподівався, що так і буде.

– Чи були перед тобою ширші перспективи, якими довелося деякою мірою пожертвувати?

– Так. Мої людські амбіції прагнули престижу, до того ж деякі з моїх знайомих, студенти Києво-Могилянської академії, чекали, що я теж складу їм компанію. Один крок – і я теж студентка цього ВНЗ. Проте внутрішній голос підказував: «Ні! Це не твоє!» Довелося боротися й зі слізьми... Але, як відомо, «Москва слозам не вірить» (сміється). Мені хотілося одного, та я розуміла, що



Глешка

треба робити інше. Боротьба між розумом і бажаннями виявилася непростою. Вдячність Богові за Його любов, терпіння й наполегливість. Дуже хочеться чути Його завжди.

– Які твої враження від перших місяців навчання? Ти задоволена своїм вибором?

– Знаєте, коли я пішла до університету 31 серпня вирішити організаційні питання, я собі думала: «Боже, куди я йду, чому саме сюди?» І ось, коли я зайшла в аудиторію й там сиділо близько 30 новоспечених студентів, у мене відразу ж промайнула думка: «Як же ми разом навчати-мемося, усі такі різні?..» Я сіла, а думки мене не лишали: «Які знання мені тут зможуть дати?» Минув один тиждень, група відразу ж розбилася на маленькі підгрупки (я була в одній з них), але мене найбільше пригнічувало те, що не всі одногрупники спілкуються між собою. Потім почався другий тиждень навчання – і все кардинально змінилося: група стала одним дружнім, веселим колективом.

Відтоді я дуже рада, що навчаюся в цьому університеті й знаю цих дівчат і хлопців. Я задоволена і рівнем викладання, і якістю освіти. Тут я знайшла нових друзів, з якими завжди цікаво поговорити не лише про навчання, але й про духовні цінності. Я вдячна Богові, що Він мене помістив саме в цей навчальний заклад і в цю групу.

Адже в Бога випадковостей не буває. І люди, які зустрічаються на нашому шляху, не випадкові.

– І наостанок декілька побажань нашому читачеві.

– Дорогий друже, довіряй Богові – і твоє життя буде класним і щасливим! Нехай кожен твій вибір буде узгоджений з волею Небес. Тоді приємне почуття впевненості, що ти дієш правильно, принесе тобі душевний спокій і внутрішню радість.



Кажуть, що найбільше щастя – почувати себе в кінці року краще, ніж на початку. Ані багато рішень довелося приймати цього року, а з ними, як наслідок, – і багато змін. Але у зв'язку із цим її життєвий досвід став набагато глибшим, світогляд – ширшим, віра – міцнішою, а стосунки з її Найкращим Другом – ближчими. Вона з упевненістю може сказати, що цей рік минув для неї даремно.

«Здайся на Господа у твоїх справах, і задуми твої здійсняться» (Прип. 16:3).

**Бесіду вела
ГАННА БОРИСОВСЬКА**

Чужа білизна

Багато в світі різних є причин,
Що від людських очей ховають правду.
Жінки шукають вади у мужчин,
Мужчини звинувачують рибалку.

А молодих дратують всі старі,
Ліниві нарікають на турботи.
І дітлахи не слухають батьків,
У музиканта завжди винні ноти.

Ось приклад однієї вам сім'ї.
Вселилися в будинок. На початку
Помалу обживались, як могли,
Та не було так, щоб усе в порядку:

«Бач із сусідкою не повезло:
Ми поруч поселилися й не знали,
Що будем бачити через вікно
Заляпану білизну й причандали.



І так щораз. Не хочеться казати...
Усе в вікні чогось якесь брудне,
Сусідів не навчилась поважати,
Напевно, в хаті також те саме...

Це точно відьма, дідькові рідня...
Як добре, що ми з нею не зріднились!»
О, що за диво! Відьми простиня
Так білизною раптом засвітилась.

«Очам не вірю! Диво? Ось воно!» –
Від шоку в пави ноги підкосились.
«Це просто вчора я помив вікно, –
Їй чоловік, – воно аж закоптилось»...

Питання в тому, що за така мода
Судити інших враз і за будь-що?
Поки в очах твоїх стирчить колода,
Ти правди не побачиш ні за що.

ОЛЕКСАНДР ЮФІК

*Переклад українською
Світлани Овдійчук*

ТЕСТ: НАСКІЛЬКИ ВИ ЧУТЛИВІ

ДО ДІЙ
ДОВКОЛИШНІХ?

Якщо ви дасте відповіді на запитання цього тесту, то дізнаєтеся, що вам більшою мірою властиво: чи брати близько до серця дії довколишніх, чи ж ви настільки «товстошкірі», що вас неможливо порадувати або, навпаки, скривдити.

1. Чи легко вам зберігати серйозність, якщо навкруги панують пожвавлення та веселощі?

- а) так, коли я займаюсь серйозними справами, мені це вдається без проблем – 3 бали;
- б) це залежить від мого настрою – 2 бали;
- в) ні, мене дуже легко відволікти від справ – 1 бал.

2. Як ви ставитеся до того, що в деяких країнах немає різниці між звертаннями на «ти» й на «ви»?

- а) це дуже мені подобається – 2 бали;
- б) ставлюся до цього негативно, оскільки мені здається, що це звучить не досить ввічливо – 1 бал;
- в) ставлюся до цього байдуже – 3 бали.

3. Що ви думаєте про політичні скандали, які виникають через хабарництво та зловживання службовим становищем?

- а) мене вони не цікавлять – 3 бали;
- б) такі скандали огидні – 2 бали;
- в) мене вони бентежать настільки, що мені завжди хочеться дізнатися всю правду – 1 бал.

4. Чи може вплинути на ваш настрій занадто різкий запах парфум когось із вашого оточення?

- а) лише коли в мене поганий настрій – 2 бали;
- б) зі мною таке трапляється нерідко – 1 бал;
- в) не звертаю на це уваги – 3 бали.

5. У магазині ви хотіли придбати річ, яка вам дуже сподобалася, але хтось купив її якраз перед вами. Як ви відреагуєте?

- а) попросите цього покупця поступитися вам цією річчю – 2 бали;
- б) голосно висловите своє невдоволення – 1 бал;
- в) попросите продавця підшукати вам аналогічний товар – 3 бали.

6. Ваш завжди люб'язний сусід перестав вас помічати. Що ви подумаете?

- а) що ви його чимось образили – 1 бал;
- б) у нього, напевно, сьогодні видався особливо невдалий день – 2 бали;
- в) можливо, він посварився з дружиною – 3 бали.

7. Чим найбільше ви любите займатися у вільний час?

- а) розважатися в товаристві друзів – 2 бали;
- б) затишно влаштуватися перед телевізором – 3 бали;
- в) ходити до театру – 1 бал. 

ПІДСУМУЙТЕ БАЛИ СВОЇХ ВІДПОВІДЕЙ

Якщо ви набрали від 7 до 11 балів – ви приймаєте близько до серця все, з чим би не зіткнулися. Ситуації, які іноді складаються, заганяють вас у глухий кут, і вам властиво передавати свій панічний настрій іншим.

Якщо ви набрали від 12 до 16 балів – ви нормально сприймаєте критику та невдоволення довколишніх. Ви реагуєте більш чутливо тільки в справді серйозних випадках. При цьому ваші емоції не нагадують дитячу образу. Вам не властиво виливати увесь свій гнів на інших.

Якщо ви набрали від 17 до 21 балу – ви до всього байдужі. Довколишнім ви завжди даєте чітко зрозуміти, як ви до них ставитеся та як вони мають до вас ставитися. Така позиція непогана, якщо ви тим самим бажаєте чогось досягти. Але якщо ви завжди тримаєтеся холодно й відчужено з людьми свого оточення, то ви ризикуєте через свою показну «глухоту» не почути не лише докторів, але й похвали на свою адресу.



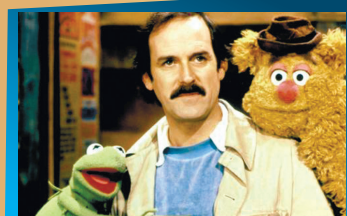
Твій результат:



14-річний **Боббі Фішер** у 1958 році став наймолодшим гросмейстером.



Наймолодший студент, який вступив до консерваторії Балтімора, – п'ятирічна **Торі Амос** (тоді її звали Міра Еллі Амос).



Комедійний актор **Джон Кліз** у віці 12 років мав зріст понад 180 см.

ВІК НЕ ПЕРЕШКОДА

У віці чотирьох років **Вольфганг Моцарт** міг вивчити напам'ять музичний твір за півгодини.



Сідні Грінстріту було 62 роки, коли він дебютував у одній з основних ролей фільму «Мальтійський сокіл» (1941).



Вундеркінд **Вільям Сідіс** вступив до Гарвардського університету 1909 року, коли йому було 11.



Знаменита гольфістка Катерина Хепборт почала грати в гольф у п'ять років.

Роберт Редфорд відмовився від ролі у фільмі «Випускник» (The Graduate) через те, що почував себе «недостатньо молодим». Замість нього роль зіграв **Дастін Хофман**, якому було стільки ж років, – 30.



Англійська актриса **Джулі Ендрюс** досягла діапазону голосу чотирьох октав, коли їй виповнилося 8 років. У пересічної людини діапазон досягає максимум трьох октав.

Джаз-виконавець Мел Торм уперше виступив разом з групою **Coop Sanders Nighthawks Orchestra**, коли йому було чотири роки.

Якщо тобі цікаво знати більше про реальність нашого буття, пропонуємо тобі пройти спеціальний курс молодіжних уроків

10 запитань до Бога

1. Чи настане кінець злу, болю та смерті?
2. Чи існує справжнє кохання?
3. Хто придумав секс?
4. Окультизм: це міф чи реальність?
5. Як потрапити на Небо?
6. Коли настане кінець світу?
7. Хто такий Ісус?
8. Як Тобі зателефонувати?
9. Хто створив наш світ?
10. Це Ти написав Біблію?



Формула життя

1. Подружись с собой!
2. Что значит дружба?
3. Подготовка к браку.
4. Выбери здоровье!
5. Мечтай о великом!
6. Спиритизм – кто хозяин невидимого мира?
7. Магический ритм – влияние музыки на личность.
8. Цель жизни – утвердись в своих ценностях!

Заповни відрізний талон і надішли його за адресою: 04071, м. Київ, а/с 36

До речі, ти можеш також замовити уроки, надіславши замовлення на e-mail: fleshka@i.ua (уроки будуть вислані звичайною поштою).

Отрывной талон

Я хочу пройти курс молодёжных уроков:

☐ «Формула жизни»

☐ «10 вопросов к Богу»

Молодёжная христианская газета **Флешка**

Меня зовут:

фамилия и имя _____ мне _____ лет

Мой адрес:

укажите, пожалуйста, полный адрес с индексом

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Сергій Степанюк
Голова редколегії: Володимир Велечук
Редколегія: Петро Сироткін, Андрій Шевчук, Олександр Гармаш

Переклад, правка: Світлана Овдійчук, Ганна Борисовська, Юлія Вальчук
Верстка, дизайн: Юлія Смаль
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк
Наклад: 10 000 прим.

Адреса: 04071 м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-а
e-mail: fleshka@i.ua

www.fleshka-ua.com

Якщо ти бажаєш пожертвувати кошти на розвиток газети, то можеш це зробити через банк.
Наші реквізити:
Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731

Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10а
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку:
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ»
у м. Києві

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти.
Відповідальність за зміст статей несе автор.

Додаток до газети
«Вічний Скарб»
Свідцтво про
державну реєстрацію:
Серія KB №8176
від 03.12.2003